

hvorefter disse Sager behandles som Politifager, undtagen hvor der er Spørgsmaal om Anvendelse af Straffelovens § 278, første Stykke. Dette haaber jeg saaledes vil være i Overensstemmelse med, hvad der kunde anses for det høie Things Mening ved Forhandlingen af denne Sag ved 2den Behandling og den stedsundne Afstemning. Med Hensyn til de af det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (Orenbøll) i Forening med 7 andre Medlemmer stillede Vndringsforslag, da skal jeg saa meget mindre strax udtale mig, som jeg allerede ved Sagens 2den Behandling udsprøgligt omtalte, i alt Fald de atter her under Nr. 1 og 2 omhandlede Vndringsforslag, og jeg skal derfor forbeholde mig at udtale mig om disse Vndringsforslag, naar det ærede Medlem, der har stillet dem, har udtalt sig om dem.

Orenbøll: Det vil jo være i de ærede Medlemmers Grindring, at jeg ved 2den Behandling af denne Sag havde stillet ikke saa Vndringsforslag, men som desto værre fremkom saa sildigt, at de fleste af de ærede Medlemmer ikke havde haft Leilighed til at gjøre sig bekendte med dem før under selve Sagens Forhandling. Det var Forslag, der væsentlig vedrørte det saafaldte Centralisations-spørgsmaal og dets Konsekventer. Der var et æret Medlem, nemlig den ærede 1ste Landsthingsmand for 1ste Kreds (Krieger), som erklærede det for en temmelig drøi Røst, der saaledes var budt Things Medlemmer uforberedt, Noget, jeg ikke kunde Andet end erkjende, og jeg benyttede derfor ogsaa Leiligheden til igjen at tage flere af Vndringsforslagene tilbage. Jeg har siden 2den Behandling omhyggeligt undersøgt den Meningsforkjel, som der var mellem den ærede Ordfører og den høitærede Minister paa den ene Side og mig paa den anden, og søgt at komme til Bunds i det Principspørgsmaal, hvorom vi hver havde sin forskjellige Mening, men jeg har ikke kunnet komme til det Resultat at høre mig for Udvalgets og den høitærede Ministers Mening. Jeg har derfor i Forening med 7 ærede andre Medlemmer tilladt mig at optage Spørgsmaalet paany. Det, hvorom det dreiede sig, var som sagt Centralisations-systemet, der af Udvalget var foreslaaet indsat i Lovforlaget, og Konsekventerne deraf, idet disse opfattedes paa en Maade af Udvalget og paa en anden Maade af mig. Jeg skal tillade mig at bringe i Grindring de Udtalelser, der i den Anledning saldt fra den ærede Ordfører for Udvalget, thi saa vil Sagen maasse staa noget klarere for de ærede Medlemmer; det er kun nogle ganske faa, men præcise Yttringer. Den ærede Ordfører ansøgte, at „den Fordel, der vil opnaas ved at erholve en Centralregistrering, bestaar væsentlig deri, at der ved en Centralregistrering vil gives den, der anmelder et Varemærke, Afgang til Kundskab om, hvilke andre Varemærker der allerede er anmeldt, hvorved han altsaa vil undgaa at sætte

sig i Bekostning for at faae et Varemærke, som en Anden alt har taget i Brug, indregistreret og faaet Eneret paa samme“ — men, tilføiede den ærede Ordfører —: „derimod medfører denne Hovedændring ikke nogen Forandring i den Grundtanke, hvorpaa hele Lovforlaget er bygget, den nemlig, at Anmelderen af et Varemærke selv maa bære Ansvar for og tage Følgerne af, at det valgte Varemærke er af saadan Beskaffenhed, at han ikke kan opnaa den Eneret paa samme, han attraar“. Disse Yttringer findes Sp. 175 i Tidenden. Det er tydeligt og klart, hvad den ærede Ordfører her har udtalt, og det bliver endnu tydeligere og klarere, naar jeg ansøger et Par Ord, som den høitærede Indenrigsminister ansøgte om det samme Spørgsmaal. Den høitærede Minister siger: „Det laa i Regeringsudkastets Tanke, at det var Anmelderen selv, som paa egen Risiko maatte vælge sit Varemærke, og at den paagældende Modtager af Varemærket, som efter Udkastet var den lokale Dyrighed, havde den ubetingede Pligt at modtage Varemærket, naar han ikke forhindrede i at indregistrere det ved de i Loven indeholdte absolut forbydende Omstændigheder“ — hvorved der nemlig sigtes til de Tilfælde, som nævnes i Lovforlagets daværende § 4, hvorefter en Anmeldelse ikke maa modtages — „og saa skulde det senere afgjøres ad retslig Vej eller paa anden Maade, hvorvidt der i Forveien paa anden Maade var Hindring for, at Varemærket virkelig skulde blive staaende og den Paagældende have Eneret dertil“. Jeg tør haabe, at det staaer klart for de ærede Medlemmer, at altsaa Sagen er den: Vi have ifølge Lovudkastet, som det foreligger, en Centralregistrering, og naar en Mand vil søge at erhverve udelukkende Eneret paa et Varemærke, saa anmelder han dette for Registrator; denne anstiller Undersøgelse med Hensyn til de fire Tilfælde, der nævnes i den nuværende § 6, nemlig, at Mærket har visse Egenstaber, at det ikke indeholder Navne paa andre Personer og Firmaer o. s. v., kort sagt: Registrator undersøger, om der ikke er Noget i Veien i den Henseende, men han undersøger ikke, om muligvis en anden Mand iforveien har det samme Mærke. Han undersøger blot det, der staaer nævnt, og saa skal han, som den høitærede Minister selv siger, ubetinget indregistrere Varemærket og bekjendtgjøre det. Følgen deraf skulde man synes var den, at saa indtraadte Hovedbestemmelsen i § 12, nemlig, at den, der har faaet et saadant Varemærke indregistreret, erhverver en udelukkende Ret til Mærkets Benyttelse. Men det er ingenlunde Tilfældet, thi den høitærede Minister siger jo, at saa bliver det overladt til Bedkommende ad retslig Vej at faae afgjort, om der er andre Hindringer for Erhvervelse af Eneret paa Varemærket. Altsaa det overlades til de Private at udsætte en Strid med Hensyn til mulige Tvistigheder om Varemærket. Det er den Theori, hvorpaa Udvalgets Betragtning hviler.